

Думки перед весною

Янка Купала

Все вище сонце, менша тінь,
Хтось там співає, чути сміх.
Спливає на людей теплінь,
І радість огортає всіх.
Світ сонечко розвеселя,
Вже чути подихи весни.
Загине й слід зими; земля
Студені покидає сні.
Зазеленіє ліс, моріг,
Заграє дзвонами струмок.
Село візьметься до чепіг,
Задме в сопілку пастушок.
Загуркотить весняний грім,
Засяють люди, повні мрій...
Чому ж мені й думкам моїм
Так сумно-сумно, брате мій?
Чого мені душа болить,
Чому я чахну наяву?
Мов каня та, що просить: "Пить!>>,
Так щастя, щастя кличу-зву.
Марніє молодість моя
На безпритуллі, в бідності.
Нудьга - зажерлива змія —
Гнітить надії золоті.
І хоч весна з теплом іде,
Печаллю скований мій дух;
Нема привіту від людей,
Неначе пустка надовкруг.
Гей, темний гаю, може, ти
Збагнути міг би цю печаль,
На гіллі, в шумі піднести
До зір ясних мій біль, мій жаль.
Гей, може, ви, зірки ясні,
У душу глянете мою
І скажете далечині,
Які боління я терплю.

